54e jaar — Nr 110. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 31 Augustus 1907.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 31 AUGUSTUS 1907.

HOE RIJMT MEN DAT TE GAAR ?

Hoe rijmt men te gaar wat het « Vrije Volk » zondag nog durfde schrijven, en volgend artikel van 't « Averbode's Weekblad » van 18 aug. l.l. :

Een klerikaal schandaal. — De antikatholieke pers meende een buitenkansje te hebben, toen uit Milaan gemeld werd, dat daar « kloosterzusters » waren gevangen genomen, onder verdenking van heel jonge meisjes misbruikt te hebben tot straatbedelarij of nog leelijker dingen.

De Romeinsche briefschrijver van het « Centrum », na gemeld te hebben dat dit feit wordt gebruikt om de hartstochten op te zweepen tegen alles wat geestelijke of kloosterzuster is, schrijft dienaangaande het volgende :

Wat is er nu feitelijk van waar ?

Een vrouwelijk monster, genaamd Pasqualina Fumagalli, maar zich tooiende met den kloosternaam van « Zuster Maria » en zich hullende in het religieuze habijt, stichtte verleden jaar te Milaan, geheel op eigen houtje, een toevluchtsoord voor kinderen. Te vergeefs drong zij bij den kardinaal-aartsbisschop van Milaan om erkenning van haar gesticht aan. De Kerkvorst weigerde op hare telkens hernieuwde aanzoeken telkenmale even beslist. Hij verbood aan zijne onderhoorige geestelijkheid, zich met het twijfelachtige gesticht in te laten. Hij gelastte hen zelfs, aan Fumagalli en hare medehelpsters de HH. Sacramenten vlakweg te weigeren.

En toen eenmaal het brutale vrouwmensch zich niettemin aan de communiebank in den Dom aanbood, waar Z. Em. juist zelf de H. Communie uitreikte, sloeg kardinaal Ferrari haar eenvoudig over en liet hij de helleveeg door een policieagent verwijderen. Niet tevreden met deze strenge maatregel, diende Z. Em. een aanklacht in bij de rechtbank, dat zulk een gevaarlijk vrouwspersoon wederrechtelijk het kloosterhabijt droeg, en beval hij dringend hare verdachte inrichting in de waakzaamheid der policie aan.

Maar alles te vergeefs. Met hare gewone lamlendigheid zei de Italiaansche policie, er niets aan te kunnen doen...

Nu eindelijk het kalf verdronken is, wil men den put dempen, door steenen en modder te werpen op de Kerk en hare instellingen. Maar deze gaan volkomen vrij uit. De schuld ligt veeleer bij de burgerlijke macht, die oogluikend toeliet, dat onwaardige personen van het geestelijk kleed misbruik maken, en die uit open of bedekt anti-clericalisme de kerkelijke overheid bij haar optreden tegen dat misbruik niet wilde behulpzaam zijn.

Toch werd dezelfde Fumagalli reeds in 1893 te Turijn veroordeeld wegens oplichterij, werd zij in 1895 te Rome aangeklaagd wegens uitbating en mishandeling van kinderen ; moest zij in 1905 andermaal, ook te Rome, haar « opvoedingsgesticht » om dezelfde redenen ijlings opruimen en zich uit de voeten maken ; werd tegen haar nog onlangs door den kardinaal-aartsbisschop van Turijn openlijk gewaarschuwd en afgekondigd dat zij en hare medehelpsters overal van de Sacramenten moesten geweerd worden.

Maar alsof de burgerlijke macht stekeblind was (misschien wel opzettelijk de oogen sloot), deze « dame » kon ongemoeid haar wraakroepend bedrijf voortzetten en had zich op die manier reeds een aanzienlijke fortuin bijeengeschraapt.

De kinderen werden overdag op straat gezonden om te bedelen. En wee, als ze 's avonds minder dan 10 fr. thuisbrachten ! En nog met andere middelen werd uit de jonge, onervaren meisjes van 6 tot 18 jaar, munt geslagen. Wanneer ze 14 jaar oud waren, sneed de « Moeder-Overste » (!) hun de haren af, hulde ze in een willekeurig kloosterkleed en maakte er « geimproviseerde » nonnen van, die weer op de kleine kinderen moesten passen en ze africhten op het zelfde pad.

Zoo sneed het mes van twee kanten !

Eene huivering vaart ons door de leden, bij het denken aan zulk een verfijnde en allerverderfelijkste boosheid, die, om des te beter hare duivelsche plannen te kunnen volvoeren, zich vermomde in het eerekleed der Engelen-van-naastenliefde. Eindelijk dan loopt de maat van boosheid over, en schreit de vermoorde onschuld van zooveel arme kinderen om gerechte straf.

Nog wordt gemeld, dat eenige policieagenten, onder verdenking staan van medeplichtigheid, en dat, wegens dezelfde vermoedens, twee door hunne bisschoppen reeds lang afgezette geestelijken zijn gevangen genomen.

Zoo ziet men, eindelijk, tot welk uiterste men komt, indien er naar de protesten der kerkelijke overheid niet wordt gehoord, en de wereldlijke macht het toelaat, dat onder de vermomming van het geestelijk gewaad verdachte personen hun slag slaan.

Is dit soms niet eerder een « liberaal » schandaal ?

De olievlek van 't « Vrije Volk » en « logebladen ».

Weeral in 't *Vrije Volk* een woedende uitval tegen kloosterlingen Nonnekens en Paters. Dat is toch wel de olievlek die zoo diep in de liberale pers doordringt, dat men geen tien regels lezen kan of men vindt de lage uitdrukking van den haat tegen al wat kloosterling is. De kloosterbroeder en de kloosterzuster uit de school bannen, de Paters uit Tongeren jagen, gelijk men ze als vuige boeven en kwaadstichters uit Frankrijk joeg, ziedaar wat het *V. Volk*, wat de liberale partij van Tongeren wel voor oogen heeft.

De kiezers, Heeren Liberalen, zullen het onthouden tegen de gemeentekiezing van einde October.

Zij weten dat de kloosterlingen de hoogste uitdrukking, de volmaakte beoefenaars zijn van het godsdienstgevoel dat gij uit hun hart verbannen wilt.

Tongeren is en blijft godsdienstig, en daarom is en blijft Tongeren verkleefd en verknocht aan zijn kloosterlingen, die er de orde en de zedelijkheid bewaren, terwijl de liberalen maar werken om de zedelijkheid en het geloof in onze stad door drukpers, zekere tooneelen en werking naar den bliksem te helpen.

Leef zoo volmaakt als de kloosterlingen over 't algemeen, *V. Volk*, en wij zullen u als eerlijke menschen aanzien en u niet met vuigen laster bekladden.

Weer schandelijke laster.

Het onderzoek inzake de « onthullingen » die zekere bladen over de Salesiaansche kloosterlingen in Italië openbaar hadden gemaakt is afgeloopen.

De rechtsvervolging tegen hen zal niet plaats hebben.

Dus is alles weder schandelijke laster geweest.

Congres van 't Davidsfonds te Tongeren.

Welkom ! hartelijk welkom aan het puik der Vlaamsche voormannen van ons land, die we morgen Zondag en Maandag in onze stad zullen mogen ontvangen, en er aan de bevolking — we hopen het — zullen doen begrijpen dat zij de moederspraak, benevens haar katholiek godsdienstgevoel, boveral hartstochtelijk liefhebben moet.

Begrijpen zal ons Volk — vooral in de hooger kringen — dat het geen oneer is vlaamsch te spreken, als zij die taal hoort klinken op de lippen van minister Helleputte, van Hoogleeraars zooals Emiel Vliebergh en Frans Van Cauwelaart.

Ook zal ons volk dieper de schoonheid voelen van zijn taal uit den mond van mannen, die, de gewestsstaal achteruitstellend, een mooi, vloeiend, keurig vlaamsch spreken.

't Zal een dag zijn van verbroedering door de volkstaal — de hoogste en rondborstigste uitdrukking van het reine volksgevoel, dat in onverbasterde klanken stroomt uit het hart. En beter dan ooit zullen de katholieke volkslievende hooger standen onzer stad hunne dierbare verbroederingsplicht beseffen.

Welkom dus aan hen, die ons komen leeren hoe katholiek, vlaamschminnend en volkslievend maar één en hetzelfde is.

Dat is flink !

De Vlaamsche Wacht, (28 Aug.) doet een nieuwen oproep voor ons Congres van morgen. Onder de hoofding :

H. Mis hooren, geeft zij een uurtabel aantoonende dat alle Vlamingen, van welke streek ook, rond 9 ure te Leuven kunnen aankomen.

Daar zal *opzettelijk* eene H. Mis gedaan worden bij de Predikheeren (op 3 min. afstand van de statie) om 9,25 u. voor de congressisten, die dan om 10,03 u. kunnen voortreizen naar Tongeren.

Daar halen de Paters Dominikanen en de Leuvensche Davidfondsers eere van. Dat voorbeeld moest overal, bij uitstapkens en feesten, nagevolgd worden.

's Zondags blijft de eerste en bijzonderste plicht der katholieken : *de H. Mis hooren.*

OVER HUISHOUDING.
DOCHTEROPVOEDING.

Dochters opvoeden ! Voorwaar geen kleinigheid ! De jongens geraken gemakkelijk aan den kost.... ook aan de vrouw. Maar de dochters ! Hoe het aangevangen om ze *deftig* door de wereld te brengen en.... er niet mee te blijven zitten, voegt menige moeder er zuchtend bij.

* *

Vooreerst, vaders en moeders, bezorgt uw dochters een goede opvoeding — gelijk waarvoor zij zich bestemmen 't zal hun te pas komen; dat weegt nooit te zwaar, gelijk waar ze heentrekken, dat kunnen ze meedragen.

1. Moeder, leer uwe dochter alle huiswerk : etenkoken, schuren, wasschen, strijken, kousen stoppen, naaien, knoppen aanzetten, broeken lappen en ook.... een hemd maken.

2. Leer haar dat eene reine, goede keuken veel spaart aan doktors en apothekers.

Leer haar gezond brood bakken.

Zooveel jonggetrouwde tegenwoordig kunnen vlaaien bakken, waffels, pateekens, en zoo meer, maar brood ! Kom, dat is te gemeen ! Maar met vlaai en waffels kan Jan of Jef niet veel uitzetten. Ne goeie dikke boerenboterham, waarmee men 'ne man van zijn paard kan werpen, dat is 't ! Dat plakt aan de ribben.

3. Leer haar de waarde kennen van het geld en dat hij die meer uitgeeft dan hij ontvangt moet in armoede komen, terwijl degene die tering naar nering weet te stellen, kan sparen.

Voorwaar ne pratieke raad die Betje eens mocht overwegen, Madame Betje, wil ik zeggen, die alle vier jaargetijden eene week lang bittere tranen stort, en drie weken met een lange lip loopt om eenen nieuwen hoed te krijgen van 20 frs. van haren man die met een mager tractementje van 1000 fr. moet leven. En Leentje dan uit 't gebuurte ! Ja ook haar en andere gebuurvrouwen deden goed dezen raad te volgen.

4. Moeder zorg dat uwe dochter wete dat een net kleed, hoewel gelapt, doch betaald, beter staat dan een zijden, dat op zijn Tongersch gezegd, achter de deur in 't krijt staat.

« Kom nooit op straat met een kleed dat niet betaald is ! » zegde eene moeder aan hare pas gehuwde dochter.

Al namen de vrouwen maar tot regel : nooit doe ik een nieuw kleed maken als mijn vorig nog niet betaald is », 't ware al veel. Zeker, meer dan een kale juffer, die nu met alle moden kan meedoen, zou wat minder mogen pronken met onbetaalde pluimen, maar èn winkeliers èn kleermakers èn modisten zouden ook heel wat min moeten voor niet werken.

5. Leer haar ook nog, door uw voorbeeld, rechtschapen zijn, en alle bedriegerijen verfoeiën.

Wie was het ook die schreef :

« Leugen, list en looze lagen »
« Zijn der wijven holderwagen »
« En des duivels egge en ploeg. »
« 'k Vraag u : Is dat niet genoeg ? »

BUITENLAND.

Nederland. — PALING EN REIGER. — Een werkman te Nibbikswoud vond gisteren morgend een reiger dood liggen op het weiland, met een paling in den bek. Dit laatste beest had zich met het grootste gedeelte van het lichaam om den nek van den vogel gedraaid, en zoo den reiger gewurgd.

Frankrijk. — VLAAMSCH IN FRANKRIJK. — Wij krijgen tegenwoordig uit Frankrijk meer slechte voorbeelden dan goede. Met des te meer genoegen stippen wij de volgende zeer goede les aan welke door Franschen aan de Belgen wordt gegeven :

Drie leden van den departementsraad van het Noorden, behoorende tot het arrondissement Hazebrouck, hebben aan gemelden raad voorgesteld den wensch uit te drukken dat er, in hun arrondissement, ten minste één gendarm in elke brigade zou zijn die het Vlaamsch machtig is, hetwelk — zeggen zij — nog altijd de eenige taal is van de oude lieden op den buiten.

—AUTOMOBIELONGELUK.—Nabij Royan, is eene automobiel met zes personen tegen eene kar gereden. De automobiel vloog in splinsters. Twee der inzittenden zijn doodelijk gekwetst.

— VERDRONKEN. — Op het eiland Tudi waren woensdag twee jonge meisjes aan 't baden in volle zee. De eene werd ongesteld en zonk. Hare vriendin snelde haar ter hulp, maar hare bewegingen werden verlamd door de andere, die op 't punt was te verdrinken.

Deze laatste werd opgenomen door visschers, die haar tot het leven terugriepen : wat hare vriendin betreft deze was verdwenen en eerst eenige uren later wierp de zee haar lijk aan land.

— BRANDEN. — Eene geweldige brand heeft woensdag avond eene kartonfabriek te St-Denis vernield. Groote schade en 200 werklieden zonder werk.

Een andere brand vernielde te Reims eene groote fabriek van kunstbloemen. Schade 100.000 fr.

En te Marseille is eene groote suikerfabriek door brand vernield.

— ONTPLOFFING. — Een erg ongeval is woensdag op de Seine gebeurd, aan boord van de sleephoot « *La Champagne* ». De ketel is ontploft en de stoker en mecanicien zijn erg verbrand. Men heeft ze in wanhopigen toestand naar het gasthuis gebracht, waar ze in den loop van den avond overleden zijn.

— BRAND IN EENE ZAAL VAN CINEMATOGRAPHIE. — Uit Lyon wordt gemeld : Eene groote vertooning met cinematographie, gegeven in eene zaal van Amplepuis, heeft een oogenblik gevaar geloopen over te slaan tot eene ramp.

Zes honderd personen waren in de zaal aanwezig. Wanneer de voorstelling was afgeloopen, ontstond er, ten gevolge van kortsluiting, brand.

Een vliesje van het cinematographietoestel schoot in brand en weldra vlamden 3 kilometers dezer vliesjes.

Een groote paniek ontstond onder de toeschouwers, die elkander verdrongen om den uitgang te bereiken. Gelukkig bepaalde zich alles bij eenige kneuzingen.

Op het oogenblik dat de vlammen het geweldigste waren, vreesde men dat het dak der leeszaal zou vuur vatten. Gelukkig konden de vlammen beperkt worden.

— AUTO-ONGELUKKEN. — Uit Nontron wordt gemeld : De heer Brachet, eigenaar, kwam per rijtuig terug van het dorp Curmont, wanneer hij op den weg achterhaald werd door vijf autos, welke in duizelingwekkende vaart de kust kwam afgereden.

Hij kon zich niet in tijds langs den kant der baan mijden ; zijn gespan kantelde om en hij werd ten gronde geslingerd en zoo zwaar gekwetst, dat hij buiten kennis bleef liggen.

De automobilisten verdwenen, zonder zich eenigszins om hem te bekomeren. Men kon nog geene uitspraak doen over de ergheid zijner kwetsuren.

— De auto van den heer Xantraille, handelaar, is tegen eene brug aangereden.

De reizigers vlogen ten gronde en werden zwaar gekwetst. De machien werd geheel vernield.

— VREESELIJK ONGELUK. — Te Lens stonden mad. Mopti, en drie kinderen aan een fruitkraam, wanneer eensklaps een wagen, geladen met steenen, kwam aangereden, waarin twee paarden waren gespannen, welke aan zichzelven waren overgelaten.

De wagen botste tegen de kraam en mad. Mopti en kinderen kwamen onder het gespan terecht. Haar 3jarig nichtje werd doodelijk gekwetst en bezweek een uur later.

Het vijfjarig dochtertje bekwam ook doodelijke wonden en stierf een uur later.

Ha ander kind, een 8jarig meisje werd den rechte voet vermorzeld. Een onderzoek is ingesteld.

Engeland. — NOG DIERENVERMINKING. — In Great Wyrley zijn weer in den nacht van maandag tot dinsdag twee paarden in de weide verminkt. Het eene vond men dood het andere moest men haastig afmaken. In 1903 verloor dezelfde eigenaar twee koeien door zoo'n misdrijf. Er kan nu, als in 't minder erge geval van eenige dagen geleden, geen sprake van een ongeluk of verwonding door de hoornen van een rund zijn.

De vader van Edalji zegde aan een verslaggever, dat zijn zoon na October 1906 slechts even, een paar uren in Great Wyrley was geweest, en maandag morgend met eene stoomboot uit Londen naar Great Yarmouth was vertrokken.

Duitschland. — BESTUURBARE LUCHTBALLONS. — De militaire bestuurbare ballon en de bestuurbare ballon *Parseval* hebben woensdag namiddag samen eene gemeenzame opstijging gedaan. De eerste heeft zich naar Spandau begeven en is een uur later teruggekeerd. Hij heeft boven het oefeningsplein gemanœuvreerd en is vervolgens nedergedaald om de opziener der troepen von Derneberg, op te nemen. De *Parseval* is rechtstreeks naar Tegel gegaan tegen een hevigen wind op, is vervolgens teruggekeerd op dezelfde plaats als de militairen ballon en is dan nog eene derde maal opgestegen. De motors der beide bestuurbare luchtballons hebben voortreffelijk gewerkt en ten volle gehoorzaamd aan het roer. Het nederdalen geschiedde in de beste orde.

Italië. — EEN PALEIS GEPLUNDERD. — Een der schoone renaissance-gebouwen van Rome, het Palazzo Guistiniani, gebouwd door Giovani Fontona, heeft door de zorgeloosheid van rijks- en gemeentebestuur, vrijwel alle waarde verloren. De regeering heeft toegestaan dat speculanten vele prachtige versieringen, standbeelden, reliefs, sarcophagen, opschriften, enz. uit het huis braken en verkochten, en het gemeentebestuur heeft niets gemerkt. Toen het wakker werd en protesteerde, heeft de rechterlijke macht het in hoogste geding in het gelijk gelijk gesteld — maar veel van 't mobiliair is intusschen naar Engeland en Amerika verhuisd.

Spanje. — DE WRAAK VAN EENEN SOLDAAT. — De burgerlijke wacht Pardinas, die op het groepje officieren schoot, is geenszins zinneloos en handelde uit wraak. Pardinas moest eergisteren avond voor den krijgraad verschijnen ; hij zal ongetwijfeld ter dood veroordeeld zijn en binnen de 24 uren door den kop geschoten worden. Al de troepen van de burgerlijke wacht in de provincie zullen daardoor te Madrid samengetrokken worden.

Oostenrijk. — SOLDATENMARSCH. — Proefmarschen werden door de reservisten van het Oostenrijksch leger uitgevoerd te Karnten. De troepen waren om 4 ure 's morgends vertrokken en hielden slechts halt om 1 ure 's namiddags. Onderwege zijn 300 mannen gevallen door de overspanning ; 50 ervan zijn erg ziek ; één is overleden.

Portugal. — ONTPLOFFING. — Er heeft eene ontploffing van grauwvuur plaats gehad aan boord van de korvet *Vasco de Gama*. Verscheidene matrozen zijn gekwetst.

Japan. — DE OVERSTROOMINGEN. — De correspondent van de *Daily Mail*, te Tokio meldt : De schade die de stortregens in Japan hebben aangericht, neemt onrustbarende afmetingen aan. In de provincie Gumma alleen, ten N.-W. van Tokio, zijn meer dan 18.000 huizen onder water gezet, 49 menschen verdronken en 250 anderen worden vermist.

De Arakawa is 17 voet gewassen en heeft het omliggende land in een modderzee herschapen, die alles meesleepte. Verscheidene groepen vluchtelingen dreigen op vluchtheuvels van gebrek om te komen. Het spoorwegverkeer met Tokio is gestremd. De straten in eene stad aan de Soemida zijn in meren veranderd en booten varen heen en weer om de menschen van de daken te redden.

De steden in de provincie zijn er niet beter aan toe. Men schat dat daar 60.000 tot 70.000 menschen onbehuisd zijn. Het regent nog altijd door.

Rusland. — HALSRECHTINGEN. — Verleden nacht hebben er te Simferopol zes halsrechtinplaats gehad. De veroordeelden zongen de *Marseillaise*, terwijl ze naar de strafplaats trokken.

— BOMMEN ONTDEKT. — De policie heeft in eenen eigendom van den prins van Scheremetiew, bij Moskouw, 25 geladen bommen en een depot van dynamiet ontdekt.

Amerika. — Te New-York is men bezig met een gebouw te voltrekken dat niet minder dan een en veertig verdiepingen zal hebben.

Dat reuzengebouw in den vorm van een vierkanten toren, maakt den hoek uit van de *Liberty street* en *Broadway*. Het bovenste deel van zijnen koepel is honderd zes en tachtig meters hoog. Men zou zes van de hoogste huizen van Parijs op elkander moeten stellen om de hoogte van dat « huisje » te bereiken.

Men heeft een aanzienlijk getal ophaaltoestellen moeten plaatsen om dien nieuwen Babeltoren te bedienen. Het laagste gedeelte van het gebouw telt er niet minder dan zestien.

Het middelste ophaaltuig, dat een groot getal personen kan bevatten, zal dag en nacht op en neergaan, met geregelde vertrekuren, gelijk deze van eenen spoorweg. Vier bijgevoegde ophaaltuigen zullen de hoogste verdiepingen van den toren bedienen.

Men schat dat wanneer het *building* (gebouw) met zijne 4.000 kamers, eetzalen, bureelen, salons, spijshuizen, winkels, dienstkamers, spreekplaatsen, magazijnen enz. zal verhuurd zijn, meer dan 6 duizend menschen niet alleen plaats zullen vinden om te leven en te werken, maar ook al de gemakkelijke geriefelijkheden, waaraan de Amerikanen gewoon zijn in hunne bijzondere woningen.

Dergelijk « huisje » zou wel, ingezien zijne bevolking eene gemeente kunnen uitmaken, met haar eigen bestuur, burgemeester, schepenen, raadsleden, ambtenaars, policie en alles wat er toe behoort.

Echt Amerikaansch !

— ONTPLOFFING IN EENE DYNAMIETFABRIEK. — De dynamietfabriek van Sabrante, in Neder-Kalifornië, is Zondag in de lucht gevlogen. De stad werd grootendeels verwoest. Zeven personen werden gedood en veertig anderen gekwetst.

Twee nabijliggende dorpen werden erg beschadigd door den schok ; de inwoners namen verschrikt de vlucht, eene aardbeving vermoedende.

— EEN KOERSPAARD OP MELKREGIEM. — Een Amerikaansch sportman, M. Hatmaker, heeft een paard *Azote* voor verscheidene koersen laten inschrijven. Het paard is twee jaar oud en uitsluitend met melk gevoed.

Men verbeeldde zich algemeen dat een koerspaard kloeker voedsel moest krijgen. M. Hatmaker houdt het tegenovergestelde staande en zijn paard met melk gevoederd, is ingeschreven voor de Grooten prijs van Brussel voor 1908, voor den Derby van Epsom en voor den Grooten prijs van Parijs, en hij heeft de overtuiging dat zijn paard veel kans van overwinnen heeft.

In de sportwereld wordt de proef met nieuwsgierigheid te gemoet gezien.

— VOORHISTORISCH GERAAMTE. — In de jurassieke aardlaag van Wyoming, in Amerika, waar reeds zoovele voorhistorische dierengeraamten gevonden werden, heeft men thans het versteend hard geraamte ontdekt van het grootste werveldier, dat men ooit heeft gezien. Het heeft eene lengte van nagenoeg 100 meters en weegt 500 kilogr., terwijl dat van het museum van Field, het schoonste specimen dat men kent, slechts 25 meters lang is, en 150 kilogr. weegt.

Men hoopt het nieuwgevonden reuzengeraamte ongeschonden te kunnen bovenhalen.

— EENE GEVAARLIJKE PROEFNEMING. — Uit New-York wordt gemeld dat M. Powell, professor van scheikunde, zich bij het geven van zijn leergang vergiftigd heeft.

Hij had phenisch zuur gedronken en daarna

DE ERFENIS VAN SIR GEORGE

21ste VERVOLG.

Hij zag, hoe alle kleur uit haar gelaat verdween, doch hare stem bleef vast, bijna onverschillig.

— O ! gaat gij heen ?

— Ja, antwoordde hij. Ik moet naar Estcombe.

Zij deed eene vergeefsche poging om te lachen.

— En komt gij niet terug ? Zien wij u niet weer ?

— Dat hangt van u af, sprak hij langzaam. Morgen avond kom ik terug langs den weg van Bath. Wilt gij mij tegemoet komen. Julia... tot aan de kromming bij Manton ? Het is de weg, dien gij het liefst gaat. Ik weet, dat gij er elken avond wandelt. Ik zal er rond vijf uren zijn. Als gij morgen komt, dan weet ik dat gij, ondanks uwe harde woorden, de verbetering van eenen losbol wilt ondernemen — en wel van een geruïneerden losbol, Julia. Komt gij niet ?

Zij aarzelde. Zij moest het hoofd afwenden, opdat hij den glans van hare oogen niet zou zien.

— Nu wat dan ? vroeg zij zacht.

— Dat weet ik niet.

— Gij herinnert u, wat gij tegen mij gezegd hebt — te Oxford ? Als ik eene dame was, zoudt gij met mij trouwen. Ik ben geene dame, sir George.

— Dat heb ik niet gezegd, antwoordde sir George haastig.

— Niet ! Wat dan ?

— Dat weet gij zeer goed, was het ondeugend antwoord.

Zij werd rood tot in den hals.

Hij stond hoog opgericht met den hoed in de hand : zij waren ongeveer even groot. Ik spreek tot de schoonste vrouw van de wereld, die ik tevens voor de deugdzaamste houd — en die ik hoop, tot mijne vrouw te maken. Zal het zoo zijn, Julia ?

Zij beefde sterk, en speelde weer met haren waaier om het trillen van hare hand te verbergen.

— Ik — ik zal het u morgen zeggen, fluisterde zij ademloos. Bij Manton.

— Neen, nu ! drong hij aan.

— Neen, morgen ! riep zij, en snelde het huis in, doof voor het gerammel met tellooren en het geroep van kellners en gasten ; want zij hoorde het gezang van den leeuwerik, en haar hart klopte op de maat van dat lied, totdat zij gevoelde dat zij moest weenen — of sterven — van louter geluk.

Weinig mannen, die niet, wanneer het bindende woord gesproken is, zich afvragen, of hun keus wel verstandig was. Het was dus niet te verwonderen, dat sir George, op weg naar Estcombe, ook eens met zichzelven raad hield. Eene schoonere vrouw had hij niet kunnen kiezen ; en ondanks hare toeschietelijkheid tegenover hem, hield hij haar voor goedhartig en braaf.

Doch hare geboorte, haar stand, hare familie, — dit waren dingen, om hem nog eens te doen nadenken, toen viel hem in — het was wel onweerdig, maar niet onnatuurlijk — dat hij toch geruïneerd was, en het er dus niet veel op aankwam, met wie hij trouwde.

Hij gaf zijn peerd even de sporen, en reed door Avebury, Yatesbury en Campton Basset, tot dat hij zijn thuis bereikte.

In den namiddag keerde hij terug, droevig bij zijn vertrek, doch minder droevig met iedere mijl, die hem scheidde van het huis, waarvan hij nu afscheid had genomen — en dat hij, hoe onwaardeerbaar het hem nu toescheen, hoogstens tweemaal in het jaar bezocht had, zoolang het zijn eigendom was geweest.

Aan de toekomst dacht hij weinig ; aan het verledene in het geheel niet. Het heden was hem genoeg. Welhaast zou hij haar zien. Van haar vernemen dat zij hem lief had.

Hij had geen berouw ; al zijne geblaseerde onverschilligheid was weg. Hij dacht alleen aan zijn liefste. Zij was het eenige wat hem overbleef en hij smachtte er naar. Hij hield eerst de teugels in toen de zon was ondergegaan en de duinen koud en grijs werden, en hij Manton naderde.

Om geen blik van beschroomd geluk, geen oogopslag te verliezen, nam sir George zijn peerd aan den teugel en zocht met glinsterende oogen haren zakdoek of hare hand die hem welkom toewuifde.

Zou zij bij de kromming van den weg zijn, en hem om den hoek wachten ? Neen, toen hij naderbij kwam, zag hij, dat zij daar niet was. Dan wist hij wel, waar hij haar moest zoeken. Zij zou hem wachten op het smalle brugsken in de laan, op kleinen afstand van den straatweg. Dat was juist iets voor haar.

Doch ook daar was zij niet, evenmin als verderop in de laan, die hij kon afzien, tot aan de huisjes van het dorp. Op den straatweg was niets te zien.

Hij begon ongerust te worden. Een huis, vroeger eene herberg, doch nu onbewoond, stond in den hoek, gevormd door de laan en den straatweg ; de staldeuren stonden op een spleet ; hij zag naar binnen, doch zij was er niet ; wel merkte hij op dat er kort geleden peerden waren geweest. Verder was alles toe, zooals het dien morgend en reeds zooveel dagen geweest was.

Zou zij van gedachte veranderd zijn ? Zou zij hem gefopt hebben ? Zijn hart zegde neen. Toch was hij zeer teleurgesteld toen hij door de laan naar het brugske, en daaroverheen reed tot het eerste huis van het dorp.

Nog altijd niets ziende keerde hij om, en werd hiervoor beloond met eene ontdekking. Naast de sloot, waar de laan en de weg elkander sneden, en zoo, dat hij niet van de straatweg, maar alleen van de laan gezien kon worden, lag een eenvoudige zwarte waaier.

Sir George sprong van zijn peerd, greep den waaier en zag dat hij aan Julia behoorde ; nog altijd in de meening, dat zij hem wilde beetnemen, zag hij om zich heen, in de hoop, haar lachend gelaat te zullen zien.

Toen hij ook nu teleurgesteld werd, begon hij bang te worden. Het begon te schemeren. Zwart kwamen boomen en struiken uit tegen den nevel, die uit de rivier opsteeg.

Over tien minuten zou het donker zijn. Sir George voelde den onbestemden angst, aan verliefden eigen. Niet luid, maar toch zoo, dat zij hem hooren moest, als zij in den omtrek was, riep hij haren naam « Julia ! Julia ! »

Hij luisterde. In de richting van Marlborough hoorde hij een verward gedruisch van stemmen, doch alleen het ledige huis weerkaatste den naam « Julia ».

Hij wachtte niet lang op antwoord. Hij sprong op zijn peerd, gaf het de sporen en vertrok in galop. Voorbij de kromming van den weg ontmoette hij de nachtdiligencie naar Bristol. Dit bewijs van leven stelde hem eenigzins gerust en langzamer reed hij tot aan den stal van het hotel.

Hij wierp de teugels toe aan een man, die iets scheen te willen vertellen, doch er niet toe kwam, en ging naar het portiek, in de hoop, nu weldra Julia te zullen zien.

Juist op dit oogenblik had hij, als hij omgezien had, kunnen zien, hoe een half dozijn mannen te voet en te peerd met lantaarns het groot hek uitgingen. Hij hoorde wel hunne stemmen, doch in zijne bezorgdheid, waar hij Julia zou vinden, en wat hij tot haar zou zeggen, lette hij weinig op de drukte, die daar ook niets ongewoons was. Integendeel, hij meende dat Julia in die eenzaamheid bang zou geworden zijn, en teruggekeerd was, denkende, dat hij te laat kwam ; misschien was zij wel boos, omdat hij niet vroeger gekomen was dan den bepaalden tijd !

Doch in het portaal bemerkte hij aan den toon waarop al die menschen spraken, dat er iets niet in orde was. Met plotselingen schrik bleef hij staan.

De hal was verlicht en vol menschen. Het was er altijd druk, doch nu waren allen te gelijk aan het spreken, en van alle kanten werd er raad gegeven. Hier redeneerde een groep iets, wat door anderen werd tegengesproken, terwijl andere er met open mond en oogen naar luisterden, of hun stem in de Babylonische verwarring mengden. Sir George begreep, dat er iets zeer ernstig gebeurd moest zijn.

Hij hoorde den naam van lord Chatham, met bijvoeging, dat hij erger was, en toen verbeelde hij zich, dat dit de reden was. Doch de spreker voegde er op luiden toon bij :

— O, dat kan hem niet verteld worden, dat mag volstrekt niet ! De doktor is bij hem ! Ik zeg u immers, dat hij vandaag erger is ?

Dit deed zijn angst toenemen. Hij zocht Julia overal, doch zag haar niet tusschen de menschen ! Aan den man, die het dichtste bij hem stond, vroeg hij, wat er toch gebeurd was.

De aangesprokene wilde juist antwoorden, toen iemand, met de pruik scheef op het hoofd, de halsdoek los, en verwilderde oogen zich een weg baande door de menigte, zich op sir George wierp, en hem in de borst van zijn frak greep.

Het was Mr Fishwich, maar geheel veranderd door een geweldigen schrik. Zijn gelaat was grauw, zijne wangen trilden. Zijne opgewondenheid was zoo groot, dat hij eenige oogenblikken niet kon spreken.

— Waar is zij ? stotterde hij eindelijk, sir George heen en weer schuddend. Wat hebt gij met haar uitgevoerd, gij... gij schurk ?

Soane was zelf veel te ongerust, om meegaande te zijn. Driftig schudde hij de advocaat van zich af.

— Krankzinnige kerel ! riep hij, wat beteekent die onzin ?

Mr Fishwick viel tegen een dikken heer aan, die gelukkig tusschen hem en den muur stond. Toch was de schok nog hevig genoeg. Maar, ofschoon buiten adem en duizelig, gaf de advokaat geen kamp.

— Ik klaag u aan ! riep hij woedend. Ik klaag dezen man aan ! Gij, en gij ! ging hij voort, als razend wijzend op de naastbijzijnde personen, let op hetgeen ik zeg ! Zij is degene, die rechtmatige aanspraken heeft op zijn landgoederen.

Morgen zou er uitspraak gedaan worden, en van avond heeft hij haar uit den weg geruimd. Al wat hij bezit, behoort haar toe, zeg ik u, en hij heeft haar uit den weg geruimd. Ik beschuldig hem ! Ik.....

— Wat is dat toch voor krankzinnigheid ? riep sir George schor.

Hij zag de nieuwsgierige toeschouwers aan, en het zweet stond hem op het voorhoofd. Alle blikken waren op hem gericht, en alles was stil ; want de beschuldiging, door den rechtsgeleerde uitgesproken, was reeds gemompeld bij het eerste gerucht van het ongeluk.

— Wat zijn dat voor praatjes, herhaalde hij, terwijl zijn hoofd duizelde van hetgeen Fiswick gezegd had. Wie is uit den weg geruimd ! Spreek ! Doet niemand meer den mond open ?

— Uwe nicht, antwoordde de advocaat. Uwe nicht, die aanspraak maakte...

— Zachtjes aan, man, bedaar ! zegde nu de hotelhouder, den advocaat de hand op den schouder leggend. Des te eer zullen wij weten, wat ons te doen staat. Kortom, sir George, ging hij voort, de jonge dame die de laatste dagen zooveel in uw gezelschap was is, naar men mij verteld heeft, vóór een half uur, of iets langer, bij Manton opgelicht en in een postsjees weggevoerd. Wat deze heer verder vertelt — wie zij is en welke aanspraken zij heeft — wat mij zeer onwaarschijnlijk voorkomt, als Uwe Genade er niets van weet, — dat hoor ik voor het eerst. Maar, als ik het goed begrijp, sir George beweert hij, dat de verdwenen jonge dame rechten heeft op uw landgoed Estcombe ?

— Estcombe ?

— Ja, sir.

Sir George gaf geen antwoord, maar staarde den man aan, in tweestrijd tusschen verschillende gedachten.

Hier was de oplossing van de vele dingen, die hem in Julia raadselachtig waren voorgekomen ; de verklaring van hare plotselinge vriendelijkheid, van hare vorderingen in beschaving, van het geheimzinnige fortuin dat haar was te beurt gevallen, en van hare opvoeding en zonderling verleden. De onbekende eischer was zijne nicht. Zij was zijn nicht en...

Eene andere gedachte onmiddellijk op de eerste volgend, deed hem uit zijne overpeinzing opschrikken.

— Bij Manton ? riep hij met scherpe stem. Wie heeft het gezien ?

— Een van de bedienden, antwoordde de hotelhouder, die naar boven op den heuvel gegaan was, om den spiegel in het zomerhuisje schoon te maken. Komt eens hier, vervolgde hij tot een man die onwillig te voorschijn kwam hinken uit een der zijgangen, waar hij gestaan had ; kom voor den dag, en vertel aan dezen heer wat gij mij verteld hebt.

(Wordt voortgezet).